

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 88/2021-84

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 25. februára 2021 v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára, zo sudkyne Jany Laššákovej a sudcu Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného obchodnou spoločnosťou URBAN STEINECKER GAŠPEREC BOŠANSKÝ, s. r. o., advokátska kancelária, Havlíčkova 16, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Ondrej Urban, MBA, vo veci namietaného porušenia čl. 17 ods. 1, 2, 4 a 5 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 7 ods. 1 a čl. 8 ods. 1, 2, 4 a 5 Listiny základných práv a slobôd, čl. 5 ods. 1, 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj čl. 6 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaniach vedených pod sp. zn. 5 Tost 44/2020 a sp. zn. 5 Tost 45/2020 a jeho uzneseniami zo 4. novembra 2020 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Argumentácia ústavnej sťažnosti

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. novembra 2020 elektronicky doručená ústavná sťažnosť [REDACTED],

██████████, ██████████ (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia čl. 17 ods. 1, 2, 4 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 7 ods. 1 a čl. 8 ods. 1, 2, 4 a 5 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), čl. 5 ods. 1, 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj čl. 6 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaniach vedených pod sp. zn. 5 Tost 44/2020 a sp. zn. 5 Tost 45/2020 a jeho uzneseniami zo 4. novembra 2020.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že 24. decembra 2019 bol na sťažovateľa vydaný európsky zatýkací rozkaz (ďalej len „zatýkací rozkaz“) francúzskym prokurátorom pôsobiacim na Súde prvého stupňa v Paríži (ďalej len „francúzsky súd“), a to pod sp. zn. 1527400835.

3. Dňa 19. mája 2020 bol sťažovateľ na podklade zatýkacieho rozkazu zadržaný pre účely jeho vydania na trestné stíhanie do Francúzska pre trestné činy uvedené v zatýkacom rozkaze.

4. Následne Krajská prokuratúra v Bratislave (ďalej len „krajská prokuratúra“) podala 20. mája 2020 návrh na vzatie sťažovateľa do predbežnej väzby. Tomuto návrhu Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) nevyhovel a uznesením sp. zn. 3 Ntc 8/2020 z 22. mája 2020 ho prepustil na slobodu.

5. V dňoch 21. a 22. mája 2020 sa na krajskom súde vykonal výsluch sťažovateľa, v rámci ktorého sťažovateľ zdôraznil, že na jeho vydanie na trestné stíhanie do Francúzska nie sú splnené podmienky.

6. Dňa 8. júla 2020 krajská prokuratúra po doručení originálu zatýkacieho rozkazu vykonala výsluch sťažovateľa v zmysle § 19 ods. 2 zákona č. 154/2010 Z. z. o európskom zatýkacom rozkaze v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o európskom zatýkacom rozkaze“). V rámci tohto výsluchu sťažovateľ uviedol, že s vydaním na trestné stíhanie do Francúzska nesúhlasí, skutkov kladených mu za vinu sa nedopustil, v rozhodnej dobe, v ktorej sa údajne mali stať skutky uvedené v zatýkacom rozkaze, sa prevažnú väčšinu času

zdržiaval na Slovensku, osobu menom [REDACTED], s ktorou mal údajne spoluorganizovať skutky kladené mu za vinu, vôbec nepozná, žiada vykonať doplňujúce došetrenie pre účely spoľahlivého ustálenia miesta spáchania skutkov, a to kvôli posúdeniu fakultatívnej možnosti odmietnutia výkonu zatýkacieho rozkazu z dôvodu podľa § 23 ods. 2 písm. d) a e) zákona o európskom zatýkacom rozkaze a trvá na uplatnení zásady špeciality.

7. Dňa 28. júla 2020 krajská prokuratúra podala krajskému súdu podľa § 22 ods. 1 zákona o európskom zatýkacom rozkaze návrh na vykonanie zatýkacieho rozkazu a súčasne podľa § 16 ods. 2 aj návrh na jeho vzatie do vydávacej väzby.

8. Sťažovateľ v písomnom podaní krajskému súdu zo 14. augusta 2020 poukázal na existenciu dôvodov na fakultatívnu možnosť odmietnutia výkonu zatýkacieho rozkazu podľa § 23 ods. 2 písm. d) a e) zákona o európskom zatýkacom rozkaze, čo uznala aj samotná krajská prokuratúra, ako aj na skutočnosť, že francúzsky prokurátor, ktorý vydal zatýkací rozkaz, de iure nemá povahu justičného (súdneho) orgánu.

9. Dňa 18. septembra 2020 sa konalo verejné zasadnutie krajského súdu, na ktorom predsedníčka senátu sťažovateľovi a jeho obhajcovi predložila na nahliadnutie vyjadrenie krajskej prokuratúry k posudzovaniu postavenia prokuratúry vo Francúzsku. Obhajca ihneď namietal právnu neúčinnosť tohto vyjadrenia, keďže jeho príloha je v angličtine, hoci v súdnom konaní sa používa výlučne slovenský jazyk. Zároveň namietal, že jediným orgánom oprávneným podať výklad toho, či francúzsky prokurátor je justičným orgánom na účely vydania zatýkacieho rozkazu, je Súdny dvor Európskej únie (ďalej len „súdny dvor“), nie teda Eurojust.

10. Počas konania vyšlo najavo, že obsahom súdneho spisu sú dva zatýkacie rozkazy s identickým dátumom vydania, ako aj s identickou spisovou značkou, avšak jeden bol vydaný francúzskym prokurátorom a jeden francúzskou sudkyňou, pričom ich obsah nie je totožný. Preto krajský súd považoval za potrebné objasniť, v akom procesnom postavení sa aktuálne sťažovateľ nachádza a čo je dôvodom rozdielnej formulácie skutkov v zatýkacom rozkaze vydanom francúzskou sudkyňou oproti zatýkaciemu rozkazu vydanému

francúzskym prokurátorom s tým, že tieto informácie má zabezpečiť a predložiť krajská prokuratúra.

11. Na verejnom zasadnutí krajského súdu 16. októbra 2020 bola oboznámená odpoveď Odvolacieho súdu v Paríži (ďalej len „francúzsky odvolací súd“) z 9. októbra 2020, podľa ktorej je sťažovateľ pred francúzskymi orgánmi činnými v trestnom konaní iba v pozícii podozrivej osoby. Následne uznesením krajského súdu sp. zn. 3 Ntc 8/2020 zo 16. októbra 2020 bolo rozhodnuté, že zatýkací rozkaz na sťažovateľa sa vykoná. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ priamo do zápisnice o verejnom zasadnutí sťažnosť. Ďalším uznesením krajského súdu sp. zn. 3 Ntc 8/2020 zo 16. októbra 2020 bol sťažovateľ vzatý do vydávacej väzby. Aj proti tomuto uzneseniu podal ihneď sťažnosť.

12. V písomnom odôvodnení podaných sťažností z 26. októbra 2020 sťažovateľ prostredníctvom obhajcu namietal, že skutok kladený mu za vinu nebol v čase jeho údajného spáchania trestným činom podľa slovenského právneho poriadku, v čase spáchania skutku neexistovala obojstranná trestnosť skutku, časť skutkov uvedených v zatýkacom rozkaze je premlčaná [čo je obligatórnym dôvodom na odmietnutie vykonania zatýkacieho rozkazu podľa § 23 ods. 1 písm. e) zákona o európskom zatýkacom rozkaze], právna kvalifikácia skutkov je nesprávna, pretože nie sú splnené zákonné podmienky spáchania trestného činu zločineckou skupinou v zmysle § 129 ods. 1 a 4 Trestného zákona, časť skutku podlieha amnestii z 2. januára 2013 [čo je obligatórnym dôvodom na odmietnutie vykonania zatýkacieho rozkazu podľa § 23 ods. 1 písm. a) zákona o európskom zatýkacom rozkaze], existuje fakultatívny dôvod na odmietnutie vykonania zatýkacieho rozkazu podľa § 23 ods. 2 písm. d) zákona o európskom zatýkacom rozkaze, je porušená zásada rovnosti zbraní v ustanovení § 22 ods. 7 zákona o európskom zatýkacom rozkaze s poukazom na to, že krajská prokuratúra a sťažovateľ nie sú v rovnoprávnom postavení, a to pokiaľ ide o možnosť uplatnenia opravného prostriedku, je nevyhnutné podať návrh na začatie konania pred ústavným súdom o súlade právnych predpisov v súvislosti s otázkou, či je ustanovenie § 22 ods. 7 zákona o európskom zatýkacom rozkaze v súlade s ústavou, listinou a dohovorom, keď krajskej prokuratúre priznáva oprávnenie podať sťažnosť ako riadny opravný prostriedok proti uzneseniu o vykonaní alebo nevykonaní zatýkacieho rozkazu z viacerých dôvodov ako sťažovateľovi, je nevyhnutné

položiť prejudiciálne otázky súdnemu dvoru, či je francúzsky prokurátor dostatočne nezávislý od výkonnej moci, aby mohol byť považovaný za súdny orgán, či porušuje ustanovenie § 22 ods. 7 zákona o európskom zatýkacom rozkaze európske právo, keď krajskej prokuratúre priznáva oprávnenie podať opravný prostriedok proti uzneseniu o vykonaní alebo nevykonaní zatýkacieho rozkazu z viacerých dôvodov ako sťažovateľovi, či za situácie, keď je medzi krajskou prokuratúrou, sťažovateľom a krajským súdom zhoda o existencii fakultatívneho dôvodu na odmietnutie vykonania zatýkacieho rozkazu podľa § 23 ods. 2 zákona o európskom zatýkacom rozkaze, je v súlade s európskym právom zatýkací rozkaz vykonať, a či je dostatočným dôvodom na obligatórne odmietnutie vykonania zatýkacieho rozkazu, ak skutok spáchaný dvoma osobami je právne kvalifikovaný ako trestný čin spáchaný zločineckou skupinou v zmysle francúzskeho práva, hoci podľa slovenského práva sa vyžadujú najmenej tri osoby, a napokon je namieste zohľadniť prezumpciu nevinny, ktorá je sama osebe dôvodom na umiernenosť a na aplikáciu princípu proporcionality pri rozhodovaní o vzatí, resp. nevzatí sťažovateľa do vydávacej väzby.

13. Podaním obhajcu z 13. novembra 2011 (správne má byť 13. novembra 2020, pozn.) doplnil sťažovateľ odôvodnenie sťažnosti zo 16. októbra 2020 námietkou, že nie je v žiadnom prípade prípustné, aby bola do vydávacej väzby vzatá osoba, ktorá je v procesnom postavení podozrivého a nebolo jej vznesené obvinenie. Sťažovateľ zároveň požiadal o okamžité prepustenie z vydávacej väzby. Ďalším podaním zo 16. novembra 2020 opätovne požiadal o okamžité prepustenie z vydávacej väzby.

14. Uzneseniami najvyššieho súdu sp. zn. 5 Tost 44/2020 zo 4. novembra 2020 a sp. zn. 5 Tost 45/2020 zo 4. novembra 2020 boli sťažnosti podané sťažovateľom proti uzneseniam krajského súdu o vykonaní zatýkacieho rozkazu a o vzatí sťažovateľa do vydávacej väzby zamietnuté.

15. Podľa § 24 ods. 1 zákona o európskom zatýkacom rozkaze v zákonnej lehote 10 dní s pravdepodobnosťou rovnajúcou sa istote dôjde 27. novembra 2020 k odovzdaniu sťažovateľa na trestné stíhanie do Francúzska, čo bude nezvratným a nenapraviteľným zásahom do jeho základných práv a slobôd.

16. Ústavný súd je jediným orgánom disponujúcim právomocou a prostriedkami, ktoré môžu vytvoriť podmienky na to, aby bola sťažovateľovi poskytnutá ochrana jeho označených práv podľa ústavy, listiny, dohovoru a charty.

17. Sťažovateľ v prvom rade v rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti žiada, aby ústavný súd prijal jeho ústavnú sťažnosť na ďalšie konanie, odložil vykonateľnosť uznesení najvyššieho súdu sp. zn. 5 Tost 44/2020 zo 4. novembra 2020 a sp. zn. 5 Tost 45/2020 zo 4. novembra 2020 do právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej, krajskej prokuratúre, krajskému súdu, najvyššiemu súdu, ministrovi spravodlivosti Slovenskej republiky a Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky, ako aj Národnej ústredni SIRENE dočasne zakázal vykonať zatýkací rozkaz, pričom súčasne žiada dočasne zakázať odovzdanie sťažovateľa francúzskym orgánom.

18. Vo veci samej sťažovateľ uvádza, že obe uznesenia najvyššieho súdu sú nezákonné a ústavne nekonformné, pretože porušujú základné ústavné princípy ako integrálnu súčasť práva na slobodu a bezpečnosť, práva na rozhodnutie súdu o nezákonnosti pozbavenia slobody, práva na rovnosť účastníkov v konaní, práva na zákonného sudcu a práva na spravodlivé súdne konanie. Došlo k neprípustným zásahom do jeho práv, ktoré v ďalšom bližšie konkretizuje.

Nepoloženie prejudiciálnych otázok súdnemu dvoru

19. Sťažovateľ vo svojom podaní z 26. októbra 2020 (odôvodnení sťažností proti uzneseniam krajského súdu sp. zn. 3 Ntc 8/2020 zo 16. októbra 2020) žiadal najvyšší súd, aby konanie prerušil a položil súdnemu dvoru nasledovné prejudiciálne otázky:

- a) *«Je prokurátor, akým je aj Prokurátor republiky vo výkone funkcie na Súde prvého stupňa v Paríži, 1. zástupca prokurátora Etienne Laguarigue-de Survilliers, ktorý v súlade s vnútroštátnym právom podlieha možným usmerneniam alebo pokynom, či už priamym alebo nepriamym, od ministra spravodlivosti, dostatočne nezávislý od výkonnej moci, aby mohol byť považovaný za „súdny orgán“ v zmysle článku 6 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584?»* (iba na túto jedinou otázku dal najvyšší súd v jednom z dvoch napádaných uznesení reálnu a vecnú odpoveď, prečo nie je

potrebné a ani nevyhnutné položiť sťažovateľom navrhovanú prejudiciálnu otázku súdnemu dvoru);

- b) *„Porušuje ustanovenie § 22 ods. 7 zákona č. 154/2010 Z.z. o európskom zatýkacom rozkaze ustanovenia rámcového rozhodnutia Rady z 13. júna 2002 o európskom zatykači a postupoch odovzdávania osôb medzi členskými štátmi (2002/584/SVV) a čl. 47 Charty základných práv Európskej únie, keď prokurátorovi ako orgánu verejnej moci zastupujúcej štát (vyžiadaný štát) priznáva oprávnenie podať sťažnosť ako riadny opravný prostriedok proti uzneseniu o vykonaní alebo nevykonaní európskeho zatýkacieho rozkazu z viacerých dôvodov (konkrétne prokurátor má oprávnenie podať sťažnosť z (i) dôvodu uvedeného v § 23 ods. 1 zákona o EZR ako aj z (ii) dôvodu uvedeného v § 23 ods. 2 zákona o EZR ako aj z (iii) dôvodu, že ak bolo vydaním rozhodnutia a/alebo postupom, ktorý mu predchádzal, porušený zákon) ako vyžiadanej osobe, ktorá má iba právo podať sťažnosť iba z (i) dôvodu uvedeného v § 23 ods. 1 zákona o EZR?“ (na túto otázku nedal najvyšší súd vôbec reálnu a vecnú odpoveď);*
- c) *„Porušuje situácia pri ktorej dôjde k samotnému skonštatovaniu a k zhode právnych názorov vyžiadanej osoby a jej obhajoby, prokuratúry zastupujúcej vyžiadaný štát a krajského súdu pri rozhodovaní o výkone európskeho zatýkacieho rozkazu (aké sú vo veci samej) o splnení zákonom vyžadovaných podmienkach na odmietnutie výkonu napádaného EZR v zmysle ust. § 23 ods. 2 zákona o č. 154/2010 Z.z. o európskom zatýkacom rozkaze ustanovenia rámcového rozhodnutia Rady z 13. júna 2002 o európskom zatykači a postupoch odovzdávania osôb medzi členskými štátmi (2002/584/SVV) a čl. 47 Charty základných práv Európskej únie, keď napriek tejto zhode právnych názorov všetkých subjektov trestného konania (konajúci krajský súd, krajská prokuratúra zastupujúca vyžiadaný štát a vyžiadaná osoba zastúpená svojim obhajcom ako advokátom) dôjde k vykonaniu európskeho zatýkacieho rozkazu?“ (na túto otázku nedal najvyšší súd vôbec reálnu a vecnú odpoveď);*
- d) *„Je dostatočným dôvodom na obligatórne odmietnutie vykonania európskeho zatýkacieho rozkazu, ak skutok údajne spáchaný dvoma osobami opísaný v európskom zatýkacom rozkaze je právne kvalifikovaný ako trestný čin spáchaný zločineckou organizáciou v zmysle práva vydávacieho členského štátu, ale na území*

vykonávacieho členského štátu sa na platnú právnu kvalifikáciu trestného činu spáchaného zločineckou organizáciou vyžadujú najmenej tri osoby, v zmysle ustanovení rámcového rozhodnutia Rady z 13. júna 2002 o európskom zatykači a postupoch odovzdávania osôb medzi členskými štátmi (2002/584/SVV)?“ (na túto otázku nedal najvyšší súd vôbec reálnu a vecnú odpoveď).

20. V závere uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 5 Tost 44/2020 sa uvádza, že „Vzhľadom na prezentovaný záver najvyšší súd konštatuje, že v prejednávanej veci nezistil žiadny dôvod na prerušenie konania a predloženie návrhu na začatie prejudiciálneho konania pred súdnym dvorom Európskej únie.“. Tento právny záver považuje sťažovateľ za absolútne arbitrárny a nezákonný. Je toho názoru, že dôvodne navrhol polozenie prejudiciálnych otázok, keďže tieto boli fundamentálne vo vzťahu k posúdeniu zákonnosti zatykacieho rozkazu.

Porušenie princípu rovnosti zbraní

21. Sťažovateľ na základe argumentácie v sťažnosti proti uzneseniu krajského súdu vo vzťahu k súladu ustanovenia § 22 ods. 7 zákona o európskom zatykacom rozkaze s ústavou a úniovým právom žiadal najvyšší súd prerušiť konanie aj pre účely podania návrhu ústavnému súdu na začatie konania o súlade právnych predpisov. Žiadal položiť ústavnému súdu nasledovnú otázku:

„Je ustanovenie § 22 ods. 7 zákona č. 154/2010 Z.z. o európskom zatykacom rozkaze v súlade s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a v súlade s čl. 6 ods. 1 Dohovoru ako aj v súlade s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a v súlade s čl. 36 ods. 1 Listiny s poukazom na čl. 152 ods. 4 Ústavy SR, keď prokurátorovi ako orgánu verejnej moci zastupujúcej štát (vyžiadaný štát) priznáva oprávnenie podať sťažnosť ako riadny opravný prostriedok proti uzneseniu o vykonaní alebo nevykonaní európskeho zatykacieho rozkazu z viacerých dôvodov (konkrétne prokurátor má oprávnenie podať sťažnosť z (i) dôvodu uvedeného v § 23 ods. 1 zákona o EZR ako aj z (ii) dôvodu uvedeného v § 23 ods. 2 zákona o EZR ako aj z (iii) dôvodu, že ak bolo vydaním rozhodnutia a/alebo postupom, ktorý mu predchádzal, porušený zákon) ako vyžiadanej osobe, ktorá má iba právo podať sťažnosť iba z (i) dôvodu uvedeného v § 23 ods. 1 zákona o EZR?“

22. Ani tomuto návrhu sťažovateľa najvyšší súd nevyhovел a odignoroval ho, a to aj napriek tomu, že právo na obhajobu, ktoré nepochybne zahŕňa v sebe aj princíp rovnosti zbraní strán trestného konania, je garantované čl. 48 ods. 2 charty.

23. Podľa § 22 ods. 7 zákona o európskom zatýkacom rozkaze proti rozhodnutiu krajského súdu o výkone európskeho zatýkacieho rozkazu je prípustná sťažnosť vyžadanej osoby len pre niektorý z dôvodov odmietnutia vykonania európskeho zatýkacieho rozkazu podľa § 23 ods. 1, sťažnosť má odkladný účinok; sťažnosť prokurátora je prípustná pre niektorý z dôvodov odmietnutia vykonania európskeho zatýkacieho rozkazu podľa § 23 alebo ak rozhodnutím o výkone európskeho zatýkacieho rozkazu bol porušený tento zákon; sťažnosť má odkladný účinok.

24. Sťažovateľ poukazuje na nerovnosť medzi jeho postavením a postavením krajskej prokuratúry pri vymedzení dôvodov, pre ktoré možno podať sťažnosť proti rozhodnutiu o vykonaní, resp. nevykonaní zatýkacieho rozkazu. Absentuje preto rovnováha v procesných oprávneniach, ktorými sa strany môžu domáhať ochrany svojich práv. Podľa jeho názoru nemožno súhlasiť so záverom najvyššieho súdu, podľa ktorého ani keby sa najvyšší súd stotožnil s ústavnou nesúladosťou ustanovenia § 22 ods. 7 zákona o európskom zatýkacom rozkaze, nemalo by význam iniciovať konanie pred ústavným súdom o súlade právnych predpisov z dôvodu, že ani eventuálny záver ústavného súdu o neústavnosti daného ustanovenia by nemal pre vec význam z pohľadu konečných záverov, keďže by neodôvodňoval zmenu rozhodnutia krajského súdu a nemal by vplyv na výsledné postavenie sťažovateľa. Nesúhlas sťažovateľa s týmto názorom vyplýva z existencie fakultatívnych dôvodov na odmietnutie vykonania zatýkacieho rozkazu podľa § 23 ods. 2 zákona o európskom zatýkacom rozkaze. Keďže ustanovenie § 22 ods. 7 zákona o európskom zatýkacom rozkaze limitovalo sťažovateľa na podanie sťažnosti len pre niektorý z dôvodov podľa § 23 ods. 1 zákona o európskom zatýkacom rozkaze (nie teda aj podľa § 23 ods. 2, resp. preto, že bol porušený zákon), došlo k porušeniu princípu rovnosti zbraní v neprospech sťažovateľa, resp. v prospech krajskej prokuratúry. Ak by bol sťažovateľ oprávnený podať sťažnosť aj pre niektorý z dôvodov podľa § 23 ods. 2 zákona o európskom zatýkacom rozkaze, či preto, že vo veci bol porušený zákon (akceptovanie

listinného dôkazu v anglickom jazyku v rozpore so zákonom), mohla by takto odôvodnená sťažnosť vyvolať zmenu rozhodnutia krajského súdu o vykonaní zatýkacieho rozkazu.

Nemožnosť vydania zatýkacieho rozkazu na podozrivú osobu a nemožnosť vziať podozrivú osobu do vydávacej väzby

25. Procesné postavenie sťažovateľa vo Francúzsku bolo v konaní vedenom najvyšším súdom od počiatku sporné. Túto skutočnosť sťažovateľ namietal už pri prvotných úkonoch súvisiacich s vydaným zatýkacím rozkazom. Krajský súd na verejnom zasadnutí 18. septembra 2020 skonštatoval potrebu objasniť, v akom procesnom postavení sa sťažovateľ aktuálne nachádza. Na nasledujúcom verejnom zasadnutí 16. októbra 2020 bola ako listinný dôkaz prečítaná odpoveď francúzskeho odvolacieho súdu z 9. októbra 2020. Na túto okolnosť sa malo prihliadať ex offio, čo sa však nestalo. Pritom z odpovede francúzskeho odvolacieho súdu vyplýva, že sťažovateľ mal procesné postavenie účastníka konania ako podozrivého zo spáchania trestného činu.

26. Podľa presvedčenia sťažovateľa tak závažný trestno-procesný prostriedok, akým je zatýkací rozkaz, nie je za žiadnych okolností možné aplikovať voči podozrivej osobe, ale výlučne len voči osobe obvinenej, teda takej osobe, voči ktorej sa na podklade vzneseného obvinenia vedie trestné stíhanie. Vydanie zatýkacieho rozkazu voči osobe v procesnom postavení podozrivej osoby (nie teda obvinenej osoby) je absolútne nepredvídateľným zásahom do základných práv a slobôd, ktorý nemôže obstáť v teste proporcionality.

27. Bolo potrebné tiež zvážiť, či by namiesto vydania zatýkacieho rozkazu nebolo možné použiť iné (miernejšie) opatrenia justičnej spolupráce (napr. vydanie európskeho vyšetrovacieho príkazu na vypočutie podozrivého, a to alebo prostredníctvom video spojenia alebo cestou dožiadania).

28. V situácii, keď sťažovateľ je pred francúzskymi orgánmi činnými v trestnom konaní iba v pozícii podozrivej osoby, nie je možné vydať na neho zatýkací rozkaz. Je neprípustné, aby bez uplatnenia miernejších prostriedkov sa v rozpore s princípom proporcionality pristúpilo priamo k vydaniu zatýkacieho rozkazu.

K zásade zákazu denegationis iustitiae

29. Zo zápisnice o neverejnom zasadnutí najvyššieho súdu 4. novembra 2020 vo veci sp. zn. 5 Tost 45/2020 vyplýva, že neverejné zasadnutie trvalo od 10.00 h do 10.15 h (teda 15 minút), pričom malo byť údajne prečítané napadnuté uznesenie, podaná sťažnosť a podstatný obsah spisu. Uznesením sp. zn. 5 Tost 45/2020 zo 4. novembra 2020 bola zamietnutá sťažnosť podaná sťažovateľom proti uzneseniu krajského súdu o jeho vzatí do vydávacej väzby.

30. Zo zápisnice o neverejnom zasadnutí najvyššieho súdu 4. novembra 2020 vo veci sp. zn. 5 Tost 44/2020 vyplýva, že neverejné zasadnutie trvalo od 10.15 h do 10.30 h (teda 15 minút), pričom malo byť údajne prečítané napadnuté uznesenie, podaná sťažnosť a podstatný obsah spisu. Uznesením sp. zn. 5 Tost 44/2020 zo 4. novembra 2020 bola zamietnutá sťažnosť podaná sťažovateľom proti uzneseniu krajského súdu o vykonaní zatýkacieho rozkazu.

31. Z obsahu zápisníc z neverejných zasadnutí, ako aj z uznesení najvyššieho súdu vyplýva, že tento najprv v čase od 10.00 h do 10.15 h rozhodol o vydávacej väzbe sťažovateľa a následne v čase od 10.15 h do 10.30 h rozhodol o vykonaní zatýkacieho rozkazu, čo vôbec nekorešponduje s odôvodnením týchto uznesení. Najvyšší súd v odôvodnení uznesenia sp. zn. 5 Tost 45/2020 konštatuje, že vzhľadom na zamietnutie sťažnosti proti uzneseniu o výkone zatýkacieho rozkazu odôvodnenosť väzby sťažovateľa bezpochyby naďalej pretrváva. Odôvodnenie tohto uznesenia je zmätočné, keďže podľa zápisníc bolo najprv rozhodnuté o vydávacej väzbe a až následne o vykonaní zatýkacieho rozkazu, čím najvyšší súd de iure konal ústavne nekonformne a nezákonne.

32. Sťažovateľ rovnako dáva do pozornosti skutočnosť, že je objektívne nemožné, aby v priebehu 30 minút najvyšší súd prečítal počas neverejných zasadnutí všetky tie listiny, ktoré uvádza. Možno preto uzavrieť, že sa najvyšší súd pred rozhodnutím de facto nemohol oboznámiť s obsahom všetkých týchto listín, v dôsledku čoho rozhodol bez riadnej znalosti veci. Došlo tým k denegationis iustitiae v neprospech sťažovateľa.

Primerané finančné zadosťučinenie

33. Vzhľadom na mimoriadne intenzívny zásah do práv sťažovateľa je daná existencia hypotézy § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia za nehmotnú ujmu v podobe intenzívneho duševného, ale aj fyzického utrpenia spojeného s tak zásadným zásahom do osobnej slobody sťažovateľa. Za primerané považuje sťažovateľ finančné zadosťučinenie vo výške 10 000 €, eventuálne vo výške podľa úvahy ústavného súdu.

34. Sťažovateľ požaduje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„I. Najvyšší súd Slovenskej republiky, svojím uznesením sp. zn. 5Tost/44/2020 zo dňa 04.11.2020 ako aj konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu porušil základné práva a slobody sťažovateľa a to základné práva a slobody čl. 17 ods. 1, čl. 17 ods. 2, čl. 17 ods. 4, a podľa čl. 17 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj podľa 7 ods. 1, čl. 8 ods. 1, čl. 8 ods. 2, čl. 8 ods. 4 a čl. 8 ods. 5 Listiny základných práv a slobôd, podľa čl. 5 ods. 1 a ods. 3 a ods. 4, Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, a podľa čl. 6 ods. 1, Charty základných práv Európskej únie.

II. Najvyšší súd Slovenskej republiky, svojím uznesením sp. zn. 5Tost/45/2020 zo dňa 04.11.2020 ako aj konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu porušil základné práva a slobody sťažovateľa a to základné práva a slobody podľa čl. 17 ods. 1, čl. 17 ods. 2, čl. 17 ods. 4, čl. 17 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky, podľa čl. 7 ods. 1, čl. 8 ods. 1, čl. 8 ods. 2, čl. 8 ods. 4, čl. 8 ods. 5 Listiny základných práv a slobôd, podľa čl. 5 ods. 1 a ods. 3 a ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, a podľa čl. 6 ods. 1, Charty základných práv Európskej únie.

III. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Tost/44/2020 dňa 04.11.2020 zrušuje a vec vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie a rozhodnutie.

IV. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Tost/45/2020 dňa 04.11.2020 zrušuje a vec vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie a rozhodnutie.

V. Prikazuje Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 5Tost/44/2020 a pod sp. zn. 5Tost/45/2020, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky sťažovateľa ([REDACTED], dátum narodenia: [REDACTED], trvale bytom: [REDACTED] [REDACTED], štáty občan SR, t. č. v ÚVV a ÚVTOS [REDACTED]) bezodkladne prepustil z väzby na slobodu.

VI. Sťažovateľovi priznáva voči porušovateľovi primerané finančné zadosťučinenie vo výške 10.000,-EUR (eventuálne vo výške podľa úvahy Ústavného súdu Slovenskej republiky), ktoré je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný uhradiť sťažovateľovi, a to na bankový účet sťažovateľa, a to do dvoch mesiacov odo dňa nadobudnutia právoplatnosti tohto nálezu.

VII. Sťažovateľovi priznáva voči porušovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia v sume 900,58 EUR, ktorú je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný uhradiť na bankový účet právneho zástupcu sťažovateľa, a to do dvoch mesiacov odo dňa nadobudnutia právoplatnosti tohto nálezu.“

35. Z doplnenia ústavnej sťažnosti z 30. novembra 2020 doručeného ústavnému súdu elektronicky toho istého dňa vyplývajú poukazy na judikatúru ústavného súdu, ako aj Ústavného súdu Českej republiky v súvislosti s predkladaním prejudiciálnych otázok súdnemu dvoru.

36. Z doplnenia ústavnej sťažnosti z 2. decembra 2020 doručeného ústavnému súdu elektronicky toho istého dňa vyplýva poukaz na judikatúru ústavného súdu v súvislosti s porušením práva na nepozbavenie osobnej slobody inak ako zo zákonných dôvodov a spôsobom, ktorý ustanovuje zákon.

37. Z doplnenia ústavnej sťažnosti z 21. decembra 2020 doručeného ústavnému súdu elektronicky toho istého dňa vyplýva doplnenie argumentácie vo vzťahu k namietanej nesprávnej právnej kvalifikácii skutkov uvedených v zatýkacom rozkaze (trestný čin „spáchaný zločineckou skupinou“). Poukazuje sa pritom aj na závery Ústavného súdu Českej republiky.

38. Z doplnenia ústavnej sťažnosti z 12. januára 2021 doručeného ústavnému súdu elektronicky 13. januára 2021 vyplýva, že v prílohe predkladá potvrdenie francúzskeho obhajcu sťažovateľa (keďže sťažovateľ sa od 27. novembra 2020 proti svojej vôli nachádza vo Francúzsku), podľa ktorého až 27. novembra 2020 bol francúzskymi vyšetrovacími úradmi formálne obvinený, čo de iure znamená, že do 27. novembra 2020 nebol formálne obvinený a že teda bol vzatý do vydávacej väzby nie v postavení obvineného, ale iba podozrivého.

II.

Vyjadrenia najvyššieho súdu a replika právneho zástupcu sťažovateľa

39. Z vyjadrenia predsedu najvyššieho súdu č. k. KP 3/2020-632 z 28. decembra 2020 doručeného ústavnému súdu 12. januára 2021 vyplýva, že poukazuje na odôvodnenie napadnutých rozhodnutí, v ktorých sa najvyšší súd náležite vysporiadal s právne relevantnou argumentáciou sťažovateľa vrátane toho, prečo neinicioval prejudiciálne konanie pred súdnym dvorom, ale ani konanie o súlade právnych predpisov pred ústavným súdom. Okrem toho dodáva, že z pohľadu slovenských orgánov ako vykonávajúcich justičných orgánov je irelevantné procesné označenie vyžiadanej osoby podľa právneho poriadku štátu pôvodu, ktoré môže byť (a aj je) v jednotlivých členských štátoch rozdielne (podozrivý, obvinený, obžalovaný a pod.). Rozhodujúce je to, že ide o osobu, ktorá má byť na základe zatýkacieho rozkazu vydaného justičným orgánom štátu pôvodu zadržaná a vydaná tomuto štátu na účely trestného stíhania alebo výkonu trestu odňatia slobody. Zo zatýkacieho rozkazu, ktorý bol predmetom rozhodovania v danej veci, je nepochybné zrejmé, že ten bol na sťažovateľa ako vyžiadajú osobu vydaný pre účely jeho trestného stíhania v štáte pôvodu. Aj z týchto dôvodov navrhuje predseda najvyššieho súdu ústavnú sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú odmietnuť.

40. Z prípisu predsedu najvyššieho súdu č. k. KP 3/2020-632 zo 7. januára 2021 doručeného ústavnému súdu 15. januára 2021 vyplýva, že dodatočne zasiela vyjadrenie predsedu senátu najvyššieho súdu.

41. Z vyjadrenia predsedu senátu najvyššieho súdu zo 4. januára 2021 vyplýva, že podľa jeho názoru sťažovateľ uplatnil v ústavnej sťažnosti v prevažnej miere argumentáciu zhodnú s tou, akú uviedol už v sťažnostiach smerujúcich proti uzneseniam krajského súdu sp. zn. 3 Ntc 8/2020 zo 16. októbra 2020. V odôvodnení uznesení sp. zn. 5 Tost 44/2020 a sp. zn. 5 Tost 45/2020 zo 4. novembra 2020 sa najvyšší súd náležitým spôsobom vysporiadal so všetkými právne relevantnými námietkami sťažovateľa uplatnenými v podaných sťažnostiach, pričom zároveň odôvodnil rozhodnutie nevyhovieť návrhu sťažovateľa na prerušenie konania pre účely predloženia návrhu na začatie prejudiciálneho konania pred súdnym dvorom, resp. podania návrhu na začatie konania pred ústavným súdom o súlade právnych predpisov, keďže s prihliadnutím na materiálny obsah jednotlivých navrhovaných otázok nevidel potrebu iniciovať konanie pred súdnym dvorom, ale ani pred ústavným súdom. Osobitne je potrebné vyjadriť sa k námietke sťažovateľa týkajúcej sa jeho procesného postavenia v štáte pôvodu, v kontexte ktorého argumentoval, že zatýkací rozkaz nie je možné aplikovať voči osobe podozrivej, ale výlučne voči osobe obvinenej. V predmetnej súvislosti treba prioritne zdôrazniť, že procesné označenie vyžiadanej osoby sa v jednotlivých členských štátoch Európskej únie spravidla diferencuje, pričom jej konkrétne označenie podľa právneho poriadku štátu pôvodu je pre slovenské orgány vystupujúce v pozícii vykonávajúcich justičných orgánov irelevantné. Ako kľúčovú z hľadiska rozhodovania slovenských orgánov v postavení vykonávajúcich justičných orgánov je potrebné považovať skutočnosť, že sťažovateľ v danom prípade predstavoval osobu, ktorá mala byť na základe zatýkacieho rozkazu vydaného justičným orgánom štátu pôvodu v zmysle ustanovenia § 3 písm. d) zákona o európskom zatýkacom rozkaze zadržaná a vydaná tomuto štátu na účely trestného stíhania pre špecifikované trestné činy. Na podklade uvedených skutočností je zrejmé, že ústavná sťažnosť je neopodstatnená a k porušeniu sťažovateľom označených (a ani žiadnych iných) práv konaním a uzneseniami najvyššieho súdu dôjsť nemohlo.

42. Z repliky právneho zástupcu sťažovateľa z 20. januára 2021 doručenej ústavnému súdu elektronicky toho istého dňa, ktorou reaguje na prípis predsedu najvyššieho súdu zo 7. januára 2021 a na vyjadrenie predsedu senátu najvyššieho súdu zo 4. januára 2021, vyplýva, že sťažovateľ v celom rozsahu rozporuje tieto podania. Poukazuje na to, že

najvyšší súd nijako nevysvetlil, prečo nepoložil všetky štyri sťažovateľom navrhované prejudiciálne otázky súdnemu dvoru, čím odňal aj sťažovateľovo právo na zákonného sudcu. Rovnako nevysvetlil, prečo nepodal ústavnému súdu návrh na začatie konania o súlade právnych predpisov. Napokon sa nevyjadril ani k tomu, ako bolo možné za 15 minút prečítať celú sťažnosť a celé uznesenie krajského súdu (t. j. 18 strán).

III.

Skutkový stav veci

43. Zo zápisnice o verejnom zasadnutí krajského súdu sp. zn. 3 Ntc 8/2020 z 18. septembra 2020 vo veci návrhu krajskej prokuratúry na vykonanie zatýkacieho rozkazu vyplýva, inter alia, že krajský súd požiadal krajskú prokuratúru o doplňujúce informácie z francúzskej strany týkajúce sa otázky, akej povahy je zatýkací rozkaz vydaný francúzskym súdom majúci identický dátum a spisovú značku ako zatýkací rozkaz vydaný francúzskym prokurátorom. Je tiež potrebné objasniť, v akom procesnom postavení sa aktuálne nachádza sťažovateľ, a získať informácie o tom, čo je dôvodom rozdielnej formulácie skutkov vymedzených v zatýkacom rozkaze vydanom francúzskym súdom a v zatýkacom rozkaze vydanom francúzskym prokurátorom.

44. Z prípisu francúzskeho prokurátora z 9. októbra 2020 adresovaného krajskému prokurátorovi vyplýva, že zasiela doplňujúce informácie o sťažovateľovi, ktoré si vyžiadali slovenské orgány. Zatýkací rozkaz, ktorý vydala 24. decembra 2019 pani Brigitte Jolivet, podpredsedníčka súdu pre občianskoprávne a trestné záležitosti v Paríži poverená vyšetrovaním, je vnútroštátnym zatýkacím rozkazom, na ktorom sa zakladá zatýkací rozkaz vydaný a zverejnený v ten istý deň francúzskym prokurátorom. Tieto dva zatýkacie rozkazy majú preto to isté číslo konania. Procesné postavenie sťažovateľa je postavením účastníka konania podozrivého zo spáchania trestného činu z dôvodu skutkov uvedených v zatýkacom rozkaze francúzskeho súdu. Oba zatýkacie rozkazy sa zakladajú na tých istých skutkoch, ale ich opis v zatýkacom rozkaze vydanom francúzskym prokurátorom je odlišný vzhľadom na to, že sa museli dodržať kritériá kladené na formu takéhoto zatýkacieho rozkazu, čo znamená, že jeho rozsah nesmie presiahnuť 10 riadkov.

45. Zo zápisnice o neverejnom zasadnutí najvyššieho súdu sp. zn. 5 Tost 45/2020 zo 4. novembra 2020 vyplýva, že neverejné zasadnutie trvalo od 10.00 h do 10.15 h. Predmetom konania bolo rozhodnúť o sťažnosti podanej sťažovateľom proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 3 Ntc 8/2020 zo 16. októbra 2020. Prečítané boli napadnuté uznesenie, podaná sťažnosť a podstatný obsah spisu. Správu o stave veci podal predseda senátu Dr. Hatala. Po porade bolo prijaté uznesenie, ktorým bola sťažnosť podaná sťažovateľom podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietnutá.

46. Zo zápisnice o neverejnom zasadnutí najvyššieho súdu sp. zn. 5 Tost 44/2020 zo 4. novembra 2020 vyplýva, že neverejné zasadnutie trvalo od 10.15 h do 10.30 h. Predmetom konania bolo rozhodnúť o sťažnosti podanej sťažovateľom proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 3 Ntc 8/2020 zo 16. októbra 2020. Prečítané boli napadnuté uznesenie, podaná sťažnosť a podstatný obsah spisu. Správu o stave veci podal predseda senátu Dr. Hatala. Po porade bolo prijaté uznesenie, ktorým bola sťažnosť podaná sťažovateľom podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietnutá.

47. Z uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 5 Tost 44/2020 zo 4. novembra 2020 vyplýva, že ním bola podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietnutá sťažnosť podaná sťažovateľom proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 3 Ntc 8/2020 zo 16. októbra 2020 o vykonaní zatýkacieho rozkazu.

48. Podľa názoru najvyššieho súdu prioritne bolo potrebné zamerať sa na zisťovanie, či existuje niektorý z dôvodov odmietnutia vykonania zatýkacieho rozkazu podľa § 23 ods. 1 zákona o európskom zatýkacom rozkaze. Uvedené vyplýva z tej podstatnej skutočnosti, že sťažnosť podal výlučne sťažovateľ ako vyžiadaná osoba a v takom prípade ustanovenie § 22 ods. 7 zákona o európskom zatýkacom rozkaze viaže prípustnosť podania sťažnosti len na prípady namietania existencie niektorého z dôvodov odmietnutia vykonania zatýkacieho rozkazu podľa § 23 ods. 1.

49. Nebolo zistené naplnenie ani jedného z dôvodov obligatórneho odmietnutia vykonania zatýkacieho rozkazu podľa § 23 ods. 1 zákona o európskom zatýkacom rozkaze.

Sťažovateľ pritom výslovne namietal splnenie troch dôvodov, a to podľa § 23 ods. 1 písm. a), d) a e) zákona o európskom zatýkacom rozkaze.

50. Sťažovateľ predovšetkým spochybnil splnenie podmienky existencie obojstrannej trestnosti vo vzťahu k časti skutkov vymedzených v zatýkacom rozkaze, čo podľa neho zakladá dôvod na obligatórne odmietnutie vykonania zatýkacieho rozkazu podľa § 23 ods. 1 písm. d) zákona o európskom zatýkacom rozkaze.

51. Zo znenia ustanovenia § 23 ods. 1 písm. d) prvej vety zákona o európskom zatýkacom rozkaze vyplýva, že súd obligatórne odmietne vykonať zatýkací rozkaz v prípade kumulatívneho splnenia dvoch podmienok, a to jednak, že skutok, pre ktorý bol vydaný zatýkací rozkaz, nie je trestným činom podľa slovenského právneho poriadku, a súčasne nesmie ísť o konanie podľa § 4 ods. 4 a 5 zákona o európskom zatýkacom rozkaze. Inými slovami, predmetný dôvod odmietnutia vykonania zatýkacieho rozkazu sa týka iba takých trestných činov, ktoré nie sú trestnými činmi podľa slovenského právneho poriadku a zároveň nie sú ani uvedené v zozname v § 4 ods. 4 zákona o európskom zatýkacom rozkaze, pri ktorých sa overovanie obojstrannej trestnosti nevyžaduje.

52. Najvyšší súd považuje za preukázané, že sťažovateľ bol na základe zatýkacieho rozkazu vydaného francúzskym prokurátorom vyžiadaný na trestné stíhanie pre päť trestných činov bližšie špecifikovaných v zatýkacom rozkaze. Francúzsky prokurátor štyri z týchto trestných činov označil priradením do niektorej z kategórií trestných činov taxatívne vymedzených v § 4 ods. 4 zákona o európskom zatýkacom rozkaze (konkrétne účasť na zločinnom spolčení, nedovolené obchodovanie s omamnými a psychotropnými látkami, legalizácia príjmov z trestnej činnosti a nedovolené obchodovanie s hormonálnymi látkami a inými prostriedkami na podporu rastu). Z obsahu zatýkacieho rozkazu zároveň vyplýva, že horná hranica trestu odňatia slobody najprísnejšieho z nich predstavuje 10 rokov, na základe čoho krajský súd správne konštatoval splnenie podmienok podľa § 4 ods. 3 zákona o európskom zatýkacom rozkaze a výnimku z nutnosti skúmania podmienky obojstrannej trestnosti skutku zo strany vykonávajúceho štátu.

53. Zároveň vo vzťahu k poslednému trestnému činu, ktorý nebol francúzskym prokurátorom priradený k niektorej z kategórií trestných činov uvedených v § 4 ods. 4 zákona o európskom zatýkacom rozkaze, najvyšší súd v zhode s názorom krajského súdu uvádza, že aj dotknutý trestný čin (konkrétne trestný čin nelegálneho výkonu lekárskeho povolania) možno posúdiť ako trestný čin podľa slovenského právneho poriadku, a to konkrétne ako trestný čin neoprávneného zaobchádzania s liekmi, liečivami a zdravotníckymi pomôckami podľa § 170a Trestného zákona, prípadne ako trestný čin neoprávneného podnikania podľa § 251 Trestného zákona.

54. Na základe uvedených skutočností dospel najvyšší súd k záveru, že v danom prípade nemožno konštatovať naplnenie podmienok pre odmietnutie vykonania zatýkacieho rozkazu v zmysle § 23 ods. 1 písm. d) zákona o európskom zatýkacom rozkaze.

55. V nadväznosti na predchádzajúcu námietku najvyšší súd v snahe zachovať koncepcnosť odôvodnenia rozhodnutia založenú na vzájomnom vecnom prepojení jednotlivých sťažnostných námietok upriamil pozornosť na námietku sťažovateľa týkajúcu sa nesprávnej právnej kvalifikácie skutku ako trestného činu spáchaného zločineckou organizáciou, ktorú sťažovateľ odôvodnil tým, že v danom prípade nebol naplnený znak spočívajúci v zákonom požadovanom počte osôb. Sťažovateľ v tejto súvislosti poukázal na odlišnú právnu úpravu zakotvenú v Trestnom zákone, ktorý v ustanovení § 129 ods. 4 definuje zločineckú skupinu ako štruktúrovanú skupinu najmenej troch osôb, pričom v opise skutku v zatýkacom rozkaze figurujú iba dve osoby (sťažovateľ a [REDACTED]).

56. Pri posudzovaní predmetnej otázky treba za kľúčovú považovať skutočnosť, že francúzsky prokurátor kvalifikoval konanie sťažovateľa ako trestný čin spadajúci do kategórie trestných činov taxatívne vymedzených v § 4 ods. 4 zákona o európskom zatýkacom rozkaze, konkrétne do kategórie „účasť na zločinnom spolčení“, v prípade ktorých zákon stanovuje exempciu z povinnosti skúmať splnenie podmienky obojstrannej trestnosti zo strany vykonávajúceho štátu. Treba tiež zdôrazniť, že pre posúdenie znakov trestného činu v kontexte jeho možného priradenia k niektorej z kategórií trestných činov uvedených v § 4 ods. 4 zákona o európskom zatýkacom rozkaze sa nevyžaduje, aby sa pomenovanie alebo znaky trestného činu podľa právneho poriadku štátu pôvodu

a vykonávajúceho štátu zhodovali (§ 4 ods. 5 zákona o európskom zatýkacom rozkaze). V danom prípade je teda rozhodujúci právny poriadok štátu, ktorý vydáva zatýkací rozkaz.

57. Aplikujúc uvedené na prejednávanú vec, treba konštatovať, že skutočnosť, že Slovenská republika ako vykonávajúci štát upravuje znaky kvalifikačného pojmu zločinecká skupina odlišne ako štát pôvodu, nie je v danom prípade relevantná z hľadiska právneho posúdenia daného skutku pre účely rozhodnutia o vykonaní zatýkacieho rozkazu.

58. Ako ďalší z dôvodov na obligatórne odmietnutie vykonania zatýkacieho rozkazu označil sťažovateľ dôvod podľa § 23 ods. 1 písm. a) zákona o európskom zatýkacom rozkaze, ktorého údajnú existenciu odôvodnil tým, že časť skutku vymedzeného v zatýkacom rozkaze podlieha amnestii udelenej prezidentom Slovenskej republiky 2. januára 2013 uverejnenej v Zbierke zákonov pod č. 1/2013.

59. Vo všeobecnosti treba uviesť, že amnestia ako dôvod na odmietnutie vykonania zatýkacieho rozkazu je aplikovateľná iba v prípade, ak štát, ktorý ho má vykonať, môže na svojom území uplatňovať trestnú jurisdikciu. Odmietnutie vykonania zatýkacieho rozkazu prichádza teda do úvahy iba vtedy, ak sa na trestný čin, pre ktorý bol zatýkací rozkaz vydaný, vzťahuje amnestia udelená v Slovenskej republike a slovenský právny poriadok upravuje právomoc slovenských orgánov na trestné stíhanie tohto trestného činu.

60. Ako vyplýva zo znenia čl. 102 ods. 1 písm. j) ústavy, prezident Slovenskej republiky má vo svojej kompetencii odpúšťať a zmierňovať tresty uložené súdmi v trestnom konaní a zahľadáť odsúdenie, a to formou individuálnej milosti alebo amnestie. Podstatné je, že v zmysle aktuálnej právnej úpravy prezident Slovenskej republiky nedisponuje oprávnením nariadiť, aby sa trestné konanie nezačínalo alebo aby sa v ňom nepokračovalo (tzv. abolícia).

61. Treba konštatovať, že vzhľadom na skutočnosť, že zatýkací rozkaz bol vydaný pre účely trestného stíhania sťažovateľa pre v ňom špecifikované trestné činy, pričom sťažovateľovi nebol dosiaľ uložený žiadny trest zo strany francúzskych ale ani slovenských justičných orgánov, amnestia, na ktorú sa sťažovateľ odvoláva (na základe ktorej došlo k odpusteniu trestov právoplatne uložených pred dňom rozhodnutia o amnestii za

podmienok bližšie špecifikovaných), sa na daný prípad jednoznačne nevzťahuje, a preto je aplikácia citovaného dôvodu na odmietnutie vykonania zatýkacieho rozkazu vylúčená.

62. Sťažovateľ ďalej namietal premlčanie trestného stíhania podľa slovenského právneho poriadku vo vzťahu ku skutkom posúdeným v zatýkacom rozkaze ako prečiny (neoprávnené zaobchádzanie s látkami s anabolickým alebo iným hormonálnym účinkom podľa § 176 Trestného zákona), čím malo dôjsť k naplneniu obligatórneho dôvodu na odmietnutie vykonania zatýkacieho rozkazu podľa § 23 ods. 1 písm. e) zákona o európskom zatýkacom rozkaze.

63. Treba uviesť, že na odmietnutie vykonania zatýkacieho rozkazu podľa § 23 ods. 1 písm. e) zákona o európskom zatýkacom rozkaze sa vyžaduje, aby vykonávajúci justičný orgán zistil, že trestné stíhanie alebo výkon trestu odňatia slobody vyžiadanej osoby sú premlčané podľa slovenského právneho poriadku a na stíhanie trestného činu je daná právomoc slovenských orgánov podľa slovenského právneho poriadku. Pre naplnenie tohto dôvodu musia byť teda splnené dve podmienky, a to jednak z pohľadu prejednávanej veci (zatýkací rozkaz bol vydaný na účely trestného stíhania), že trestné stíhanie vyžiadanej osoby je premlčané podľa slovenského právneho poriadku, ale zároveň, že na stíhanie trestného činu je daná právomoc slovenských orgánov podľa slovenského právneho poriadku.

64. Ako to už bolo predtým uvedené, v danej veci bol vydaný zatýkací rozkaz francúzskym justičným orgánom na účely trestného stíhania v ňom vymedzených trestných činoch, a preto je potrebné premlčanie skúmať z tohto pohľadu. Premlčanie trestného stíhania upravuje slovenský právny poriadok v ustanovení § 87 ods. 1 Trestného zákona, pričom dĺžka premlčacej doby v konkrétnom prípade je determinovaná závažnosťou trestného činu vyjadrenou v sadzbe trestu odňatia slobody za daný trestný čin. Ako sťažovateľ správne uviedol, premlčacia doba trestného stíhania pre prečin, za ktorý Trestný zákon v osobitnej časti dovoľuje uložiť trest odňatia slobody s hornou hranicou trestnej sadzby najmenej tri roky (do tejto kategórie možno zaradiť práve trestný čin podľa § 176 Trestného zákona, na ktorý sťažovateľ poukázal a ktorého premlčanie namietal) je ustanovená v § 87 ods. 1 písm. d) Trestného zákona na päť rokov. Podľa § 87 ods. 3 písm. a) Trestného zákona

premlčanie trestného stíhania sa prerušuje vznesením obvinenia pre trestný čin, o ktorého premlčanie ide, ako aj po ňom nasledujúcimi úkonmi orgánu činného v trestnom konaní, sudcu pre prípravné konanie alebo súdu, smerujúcimi k trestnému stíhaniu páchatel'a, pričom zároveň platí, že prerušením premlčania sa začína nová premlčacia doba (§ 87 ods. 4 Trestného zákona).

65. V kontexte namietaného premlčania trestného stíhania podľa slovenského právneho poriadku [a s ním previazaného dôvodu na odmietnutie vykonania zatýkacieho rozkazu podľa § 23 ods. 1 písm. e) zákona o európskom zatýkacom rozkaze] treba poukázať na skutočnosť, že z obsahu spisu je zrejmé, že trestné činy vymedzené v zatýkacom rozkaze mali byť spáchané v období medzi 1. marcom 2012 a 21. marcom 2017, pričom je zároveň nepochybné, že francúzske justičné orgány vykonávajú vyšetrowanie minimálne od roku 2017, čoho dôkazom je požiadavka adresovaná slovenským orgánom činným v trestnom konaní o právnu pomoc, v rámci ktorej došlo k realizácii prehliadky iných priestorov (na základe príkazu na prehliadku iných priestorov a pozemkov z 23. júna 2017) a výsluchu sťažovateľa, ako aj jeho predvolania na výsluch do Francúzska. Navyše, 28. novembra 2019 došlo vo Francúzsku aj k podaniu obžaloby.

66. Zároveň k argumentácii sťažovateľa treba zdôrazniť, že v podanej sťažnosti namietal premlčanie trestného stíhania značne všeobecným spôsobom bez uvedenia konkrétnych argumentov, resp. bližšej špecifikácie konkrétnej časti skutku, ktorá by mala byť podľa neho premlčaná. Nedostatočný rozsah odôvodnenia námietky ešte umocňuje skutočnosť, že samotný sťažovateľ poukazuje v sťažnosti na to, že trestná činnosť bola páchaná v rozmedzí niekoľkých rokov, no napriek tomu pri počítaní premlčacej lehoty podľa § 87 ods. 1 písm. d) Trestného zákona túto skutočnosť špekulatívne opomína.

67. Opierajúc sa o už uvedené možno konštatovať, že predovšetkým z dôvodu, že skutok bol páchaný od 1. marca 2012 do 21. marca 2017, pričom k ukončeniu trestnej činnosti došlo až 21. marca 2017 (od ktorého momentu dochádza k začiatku plynutia premlčacej lehoty), vo vzájomnej súvzťažnosti so skutočnosťou, že francúzske justičné orgány preukázateľne realizovali viaceré procesné úkony v rámci vyšetrowania veci (právne relevantné z hľadiska prerušenia plynutia premlčacej doby), ktoré 28. novembra 2019

„vyústili“ v podanie obžaloby, nedošlo k premlčaniu trestného stíhania vo vzťahu k žiadnemu z trestných činov vymedzených v zatýkacom rozkaze, a teda že nebol naplnený ani zákonný obligatórny dôvod na odmietnutie vykonania zatýkacieho rozkazu podľa § 23 ods. 1 písm. e) zákona o európskom zatýkacom rozkaze.

68. Čo sa týka návrhu sťažovateľa na prerušenie konania pre účely predloženia návrhu na začatie prejudiciálneho konania pred súdnym dvorom o ním navrhovaných otázkach, resp. pre účely podania návrhu na začatie konania pred ústavným súdom o súlade právnych predpisov, treba uviesť, že túto požiadavku sťažovateľa s prihliadnutím na materiálny obsah jednotlivých navrhovaných otázok, treba vyhodnotiť ako neodôvodnenú s konštatovaním, že nebola zistená potreba iniciovať konanie pred súdnym dvorom, ale ani pred ústavným súdom.

69. Sťažovateľ s poukazom na právne závery uvedené v rozhodnutiach súdneho dvora vo veciach C-508/18, C-82/19 PPU a C-509/18 spochybnil platnosť zatýkacieho rozkazu z dôvodu, že tento nebol de iure vydaný justičným (súdnym) orgánom, pričom navrhol predložiť súdnemu dvoru prejudiciálnu otázku, či je francúzsky prokurátor dostatočne nezávislý od výkonnej moci, aby mohol byť považovaný za súdny orgán v zmysle európskeho práva.

70. V predmetnom kontexte treba poukázať na skutočnosť, že súdny dvor pomerne často posudzuje otázky týkajúce sa zlučiteľnosti vnútroštátnych úprav ustanovujúcich orgány oprávnené vydať zatýkací rozkaz s európskym právom, pričom obdobnou prejudiciálnou otázkou týkajúcou sa postavenia francúzskych prokurátorov pri vydávaní zatýkacieho rozkazu sa súdny dvor zaoberal v rozsudku z 12. decembra 2019 v spojených veciach C-566/19 PPU a C-626/19 PPU. Vo vzťahu k nezávislosti francúzskeho prokurátora pri vydávaní zatýkacieho rozkazu súdny dvor v tomto rozhodnutí uviedol: *„Pokiaľ ide o to, či prokurátori konajú pri výkone úloh spojených s vydávaním európskych zatykačov nezávisle, z písomných a ústnych pripomienok, ktoré na pojednávaní na Súdnom dvore uviedla francúzska vláda vyplýva, že článok 64 Ústavy zaručuje nezávislosť súdnych orgánov, ktoré tvoria sudcovia a prokurátori, a že podľa článku 30 CPP prokuratúra vykonáva svoje úlohy nezávisle bez vplyvu individuálnych pokynov zo strany výkonnej moci,*

pričom minister spravodlivosti môže prokurátorom dávať len všeobecné pokyny týkajúce sa trestnej politiky s cieľom zabezpečiť jednotné uplatňovanie tejto politiky na celom území. Podľa francúzskej vlády tieto všeobecné pokyny nemôže v nijakom prípade brániť prokurátorovi vo výkone jeho právomoci voľnej úvahy, pokiaľ ide o primeranosť vydania európskeho zatykača. Navyše podľa článku 31 CPP prokuratúra vedie trestné stíhanie a požaduje uplatňovanie zákona, pričom dodržiava zásadu nestrannosti. Tieto skutočnosti postačujú na preukázanie toho, že vo Francúzsku majú prokurátori právomoc nezávisle – najmä vo vzťahu k výkonnej moci – posudzovať nevyhnutnosť a primeranosť vydania európskeho zatykača a túto právomoc vykonávajú objektívne pri zohľadnení všetkých dôkazov v prospech a v neprospech.“

71. Zároveň treba uviesť, že k správne mu vyhodnoteniu otázky nezávislosti francúzskeho prokurátora od výkonnej moci, ktorá predstavuje nevyhnutný predpoklad pre akceptovanie, resp. platnosť ním vydaného zatýkacieho rozkazu, v konaní pred krajským súdom výraznou mierou prispeli informácie poskytnuté zo strany krajskej prokuratúry (v podobe vyjadrení jednotlivých členských štátov Európskej únie k otázke postavenia prokurátora, ktoré boli v nadväznosti na rozhodnutie súdneho dvora z 27. mája 2019 vo veciach C-508/18, C-82/19 PPU a C-509/18 zabezpečené na základe žiadosti Eurojustu).

72. Treba sa v tejto súvislosti stotožniť s názorom krajského súdu, že výhrady sťažovateľa týkajúce sa cudzieho jazyka, v ktorom bola časť informácií predložená (anglický jazyk), je potrebné označiť ako neopodstatnené. Ako krajský súd správne podotkol, v anglickom jazyku boli uvedené iba informácie týkajúce sa charakteristiky postavenia prokurátora vo Francúzsku pochádzajúce z webovej stránky Európskej justičnej siete, ktorá je prístupná v jazykoch všetkých členských štátov Európskej únie. Akceptáciou predmetných listín zo strany krajského súdu nedošlo k porušeniu práva sťažovateľa na predkladanie listinných dôkazov v úradnom jazyku, keďže predmetný text je výkladom právneho predpisu a čiastočným textom právneho predpisu cudzieho štátu a informácie z neho získané slúžia pri právnom posúdení splnenia formálnych podmienok vydania zatýkacieho rozkazu v štáte pôvodu.

73. Vzhľadom na uvedené skutočnosti možno konštatovať, že nie sú pochybnosti o tom, že postavenie francúzskeho prokurátora pri vydávaní zatýkacieho rozkazu poskytuje záruku jeho nezávislosti vo vzťahu k výkonnej moci, a teda ho možno považovať za súdny orgán oprávnený vydať zatýkací rozkaz v zmysle európskeho práva.

74. Sťažovateľ ďalej namieta rozsah „katalógu“ dôvodov, na základe ktorých možno podať sťažnosť proti rozhodnutiu o vykonaní zatýkacieho rozkazu. Ako problematická sa z pohľadu sťažovateľa javí skutočnosť, že tieto dôvody sú koncipované rozdielne vo vzťahu k jednotlivým zákonom vymedzeným subjektom oprávneným podať opravný prostriedok proti rozhodnutiu.

75. Sťažovateľ v tejto súvislosti konkrétne namietal porušenie zásady rovnosti zbraní s poukazom na znenie § 22 ods. 7 zákona o európskom zatýkacom rozkaze, podľa ktorého bol oprávnený podať sťažnosť iba pre niektorý z dôvodov odmietnutia vykonania zatýkacieho rozkazu podľa § 23 ods. 1, zatiaľ čo oprávnenie krajskej prokuratúry podať opravný prostriedok bolo upravené širšie, keďže táto mohla podať sťažnosť zo všetkých dôvodov uvedených v § 23 (teda aj v ods. 2), ako aj v prípade, ak bol rozhodnutím o vykonaní zatýkacieho rozkazu porušený zákon o európskom zatýkacom rozkaze.

76. Z doterajšej rozhodovacej praxe všeobecných súdov vyplýva, že právna úprava týkajúca sa možnosti podať opravný prostriedok proti rozhodnutiu o vykonaní zatýkacieho rozkazu obsiahnutá v ustanovení § 22 ods. 7 zákona o európskom zatýkacom rozkaze bola dosiaľ všeobecnými súdmi akceptovaná a aplikovaná bez spochybnenia jej súladu so základným právom na súdnu ochranu, čoho dôkazom je napríklad aj rozhodnutie najvyššieho súdu uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 89/2015, v ktorom sa uvádza: *«Z ustanovenia § 22 ods. 7 zákona č. 154/2010 Z. z. o európskom zatýkacom rozkaze v znení neskorších predpisov (ďalej len „EZR“) je zrejmé, že prípustnosť podania sťažnosti proti rozhodnutiu krajského súdu o výkone EZR je inak stanovená pre osobu vyžiadajú a inak pre prokurátora. Kým vyžiadaná osoba môže podať sťažnosť len pre niektorý z dôvodov obligatórneho odmietnutia vykonania EZR podľa § 23 ods. 1 zák. číslo 154/2010 Z. z., možnosti prokurátora sú podstatne širšie, keďže jeho sťažnosť je prípustná tak pre niektorý z dôvodov*

odmietnutia vykonania EZR podľa § 23 cit. zákona (zahŕňa obligatórne i fakultatívne dôvody odmietnutia), aj ak bol rozhodnutím o výkone európskeho zatýkacieho rozkazu porušený zákon.»

77. Zohľadniac jednotlivé aspekty prejednávanej veci dospel najvyšší súd k záveru, že ani v prípade, ak by sa stotožnil s námietkami sťažovateľa smerujúcimi k ústavnej nesúladnosti ustanovenia § 22 ods. 7 zákona o európskom zatýkacom rozkaze, nemalo by v danom prípade význam iniciovať konanie pred ústavným súdom o súlade právnych predpisov, a to z dôvodu, že ani eventuálny záver ústavného súdu o neústavnosti daného ustanovenia by nemal pre vec význam z pohľadu konečných záverov, keďže by neodôvodňoval zmenu rozhodnutia krajského súdu, a tak by nemal ani vplyv na výsledné postavenie sťažovateľa.

78. Najvyšší súd nad rozsah zákonom vymedzeného rámca svojej prieskumnej právomoci (obiter dictum) k námietke sťažovateľa smerujúcej k spochybneniu zákonnosti rozhodnutia krajského súdu, ku ktorému dospel napriek konštatovaniu naplnenia zákonom ustanoveného dôvodu na odmietnutie vykonania zatýkacieho rozkazu podľa § 23 ods. 2 písm. d) zákona o európskom zatýkacom rozkaze, uvádza, že zo samotnej povahy dôvodov uvedených v § 23 ods. 2 písm. a) až e) je zrejmé, že tieto na rozdiel od dôvodov vymedzených v prvom odseku dotknutého ustanovenia predstavujú fakultatívne dôvody na odmietnutie vykonania zatýkacieho rozkazu, z čoho vyplýva, že pri zistení existencie niektorého z nich má všeobecný súd možnosť (nie však povinnosť) rozhodnúť o odmietnutí vykonania zatýkacieho rozkazu, a to za predpokladu, že svoje rozhodnutie náležitým spôsobom odôvodní.

79. Krajský súd pri svojom rozhodovaní komplexne vyhodnotil všetky zistené okolnosti, čo sa odzrkadlilo v jeho argumentácii, v rámci ktorej jasným, zrozumiteľným a vyčerpávajúcim spôsobom vysvetlil právne úvahy, ktoré ho viedli k rozhodnutiu o vykonaní zatýkacieho rozkazu napriek existencii fakultatívneho dôvodu na odmietnutie jeho vykonania podľa § 23 ods. 2 písm. d) zákona o európskom zatýkacom rozkaze. Treba sa pritom v plnom rozsahu stotožniť aj s názorom krajského súdu, podľa ktorého vzhľadom na skutočnosť, že zo strany francúzskych justičných orgánov nedošlo od roku 2017

k iniciovaniu návrhu na prevzatie veci slovenskými orgánmi (pričom vo Francúzsku sa už niekoľko rokov vedie vo veci vyšetovanie vrátane konania proti spolupáchateľovi sťažovateľa), nemožno v danom štádiu konania považovať za vhodné a ani účelné zvažovať možnosť trestného stíhania sťažovateľa na Slovensku. Navyše, nemožno opomenúť významnú skutočnosť, že 28. novembra 2019 došlo k podaniu obžaloby.

80. K poslednej námietke sťažovateľa týkajúcej sa nenaplnenia zákonných znakov pre kvalifikáciu skutku vymedzeného v zatýkacom rozkaze ako trestného činu spáchaného zločineckou skupinou podľa francúzskej právnej úpravy sa najvyšší súd vyjadril už v predchádzajúcej časti odôvodnenia, keď vysvetlil, prečo uvedená skutočnosť nezakladá dôvod na obligatórne odmietnutie vykonania zatýkacieho rozkazu.

81. Z uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 5 Tost 45/2020 zo 4. novembra 2020 vyplýva, že ním bola podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietnutá sťažnosť podaná sťažovateľom proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 3 Ntc 8/2020 zo 16. októbra 2020 o vzatí sťažovateľa do vydávacej väzby.

82. Podľa konštatovania najvyššieho súdu z ustanovenia § 16 ods. 2 prvej vety zákona o európskom zatýkacom rozkaze vyplýva, že ak vyžiadaná osoba súhlasí s vydaním alebo ak bolo rozhodnuté, že sa zatýkací rozkaz vykoná, vezme sudca krajského súdu túto osobu do vydávacej väzby, ak sa tak nestalo už podľa ods. 1.

83. Podľa názoru najvyššieho súdu zo znenia ustanovenia § 16 zákona o európskom zatýkacom rozkaze vyplýva, že inštitút vydávacej väzby v konaní o zatýkacom rozkaze má odlišný charakter v porovnaní s väzbou v rozsahu jej úpravy v štvrtej hlave Trestného poriadku. Napriek skutočnosti, že vydávacia väzba predstavuje taktiež prostriedok na zabezpečenie účasti osoby v konaní, je potrebné konštatovať, že dôvody vydávacej väzby nie sú vymedzené tak striktne ako v ustanovení § 71 Trestného poriadku. Rozhodnutie o vzatí vyžiadanej osoby do vydávacej väzby podľa § 16 ods. 2 zákona o európskom zatýkacom rozkaze je nevyhnutým rozhodnutím (bez možnosti skúmania existencie akýchkoľvek dôvodov väzby či jej nahradenia) procesno-technického charakteru, ktorého

jediným účelom je zabezpečenie „hladkého“ odovzdania vyžadanej osoby orgánom cudzieho štátu (uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Tost 28/2017 z 30. augusta 2017).

84. Vydávacia väzba podľa § 16 ods. 2 zákona o európskom zatýkacom rozkaze sa od vydávacej väzby podľa § 16 ods. 1 líši tým, že kým vydávacia väzba podľa § 16 ods. 2 je väzbou obligatórnou (ako to vyplýva z gramatického výkladu použitého slovného spojenia) a sudca rozhodne bez potreby skúmania existencie materiálnych dôvodov väzby, aj bez potreby predloženia návrhu prokurátorom vykonávajúcim predbežné vyšetrovanie, vydávacia väzba podľa § 16 ods. 1 je podmienená návrhom prokurátora a potrebou tohto zabezpečovacieho opatrenia na zákonom predpokladané účely (R 121/2014-II.).

85. Zároveň treba uviesť, že vzhľadom na skutočnosť, že 4. novembra 2020 uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5 Tost 44/2020 bola zamietnutá sťažnosť podaná sťažovateľom proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 3 Ntc 8/2020 zo 16. októbra 2020 o vykonaní zatýkacieho rozkazu, s ohľadom na právoplatnosť a vykonateľnosť rozhodnutia o vykonaní zatýkacieho rozkazu odôvodnenosť vydávacej väzby bezpochyby naďalej pretrváva.

86. Z podania obhajcu sťažovateľa z 13. novembra 2020 adresovaného najvyššiemu súdu a označeného jednak ako žiadosť o prepustenie z vydávacej väzby, ale aj ako doplnenie odôvodnenia sťažnosti proti uzneseniam krajského súdu o vykonaní zatýkacieho rozkazu a o vzatí sťažovateľa do vydávacej väzby vyplýva, inter alia, námietka, podľa ktorej je absolútne neprípustné a kategoricky vylúčené, aby do vydávacej väzby bola vzatá osoba podozrivá z trestného činu, voči ktorej nebolo vznesené obvinenie.

87. Z prípisu Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. 2 GÚp 177/20/1000-2 z 30. decembra 2020 doručeného ústavnému súdu 8. januára 2021 vyplýva (v odpovedi na otázku ústavného súdu), že sťažovateľ bol fyzicky vydaný do Francúzska 27. novembra 2020 o 8.30 h, keď bol odovzdaný na hraničnom priechode Jarovce-Kittsee príslušným rakúskym orgánom.

IV.

Relevantná právna úprava

88. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

89. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

90. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) podľa § 42 ods. 2 písm. f), g), q), r), t) alebo písm. v), ktorý je zjavne neopodstatnený.

91. Podľa § 4 ods. 2 písm. a) zákona o európskom zatýkacom rozkaze európsky zatýkací rozkaz možno vykonať ak bol vydaný na účely trestného stíhania pre skutok, ktorý je podľa právneho poriadku Slovenskej republiky a právneho poriadku štátu pôvodu trestným činom a ak možno podľa právneho poriadku štátu pôvodu za takýto skutok uložiť trest odňatia slobody s hornou hranicou trestnej sadzby najmenej dvanásť mesiacov a nie je dôvod na odmietnutie jeho vykonania.

92. Podľa § 4 ods. 3 zákona o európskom zatýkacom rozkaze ak sa žiada o vydanie pre trestný čin, za ktorý možno v štáte pôvodu uložiť trest odňatia slobody s hornou hranicou trestnej sadzby najmenej tri roky a ktorý je v európskom zatýkacom rozkaze príslušným orgánom štátu pôvodu označený priradením k jednej alebo viacerým kategóriám trestných činov uvedených v odseku 4, vykonávajúci justičný orgán neskúma, či ide o čin trestný podľa práva vykonávajúceho štátu.

93. Podľa § 4 ods. 4 písm. a) zákona o európskom zatýkacom rozkaze kategóriami trestných činov podľa odseku 3 sa rozumejú (okrem iného, pozn.) účasť na zločinnom spolčení.

94. Podľa § 22 ods. 7 zákona o európskom zatýkacom rozkaze proti rozhodnutiu krajského súdu o výkone európskeho zatýkacieho rozkazu je prípustná sťažnosť vyžiadanej osoby len pre niektorý z dôvodov odmietnutia vykonania európskeho zatýkacieho rozkazu podľa § 23 ods. 1, sťažnosť má odkladný účinok; sťažnosť prokurátora je prípustná pre niektorý z dôvodov odmietnutia vykonania európskeho zatýkacieho rozkazu podľa § 23 alebo ak rozhodnutím o výkone európskeho zatýkacieho rozkazu bol porušený tento zákon; sťažnosť má odkladný účinok.

95. Podľa § 23 ods. 2 písm. d) zákona o európskom zatýkacom rozkaze vykonanie európskeho zatýkacieho rozkazu možno odmietnuť, ak európsky zatýkací rozkaz sa týka skutkov, ktoré sa podľa právneho poriadku Slovenskej republiky považujú za spáchané čiastočne alebo v celom rozsahu na území Slovenskej republiky, na palube lode plávajúcej pod štátnou vlajkou Slovenskej republiky alebo na palube lietadla zapísaného v registri lietadiel Slovenskej republiky; vykonanie európskeho zatýkacieho rozkazu možno v tomto prípade odmietnuť aj vtedy, ak skutok nie je trestným činom podľa právneho poriadku Slovenskej republiky.

V.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

96. Sťažovateľ v podanej ústavnej sťažnosti uplatnil viaceré námietky porušenia jeho označených práv podľa ústavy, listiny, dohovoru a charty.

K nepoloženiu prejudiciálnych otázok súdnemu dvoru

97. Sťažovateľ požadoval, aby najvyšší súd konanie prerušil a položil súdnemu dvoru štyri prejudiciálne otázky.

98. Prvá prejudiciálna otázka je citovaná v bode 19 písm. a). Sťažovateľ k tomu uvádza, že iba na túto jedinú otázku dal najvyšší súd reálnu a vecnú odpoveď, v ktorej vysvetlil, prečo nie je potrebné a ani nevyhnutné položiť túto prejudiciálnu otázku súdnemu dvoru. Napriek tomu však v replike právneho zástupcu sťažovateľa z 20. januára 2021, ktorou reaguje na prípis predsedu najvyššieho súdu zo 7. januára 2021 a na vyjadrenie predsedu senátu najvyššieho súdu zo 4. januára 2021, už tvrdí opak, keď uvádza, že najvyšší súd nijako nevysvetlil, prečo nepoložil všetky štyri sťažovateľom navrhované prejudiciálne otázky súdnemu dvoru, čím mu odňal aj právo na zákonného sudcu.

99. Najvyšší súd v uznesení sp. zn. 5 Tost 44/2020 zo 4. novembra 2020 (ktorým zamietol sťažnosť proti uzneseniu krajského súdu o vykonaní zatýkacieho rozkazu) uvádza podrobné stanovisko vrátane príslušnej judikatúry súdneho dvora, z ktorého vyplýva, že francúzskeho prokurátora treba považovať pri vydávaní zatýkacieho rozkazu za dostatočne nezávislého vo vzťahu k výkonnej moci, a teda že ho možno považovať za súdny orgán oprávnený vydať zatýkací rozkaz v zmysle európskeho práva (pozri body 68 až 73).

100. Námietku treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

101. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

102. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

103. Z pohľadu ústavného súdu je rozhodujúce, že s podrobnou vecnou argumentáciou najvyššieho súdu sťažovateľ nijako konkrétne nepolemizuje a nepokúša sa túto argumentáciu ani len spochybníť, tým menej vyvrátiť. Za uvedeného stavu absentuje základný argumentačný podklad zo strany sťažovateľa, vo svetle ktorého by ústavný súd mohol vecne preskúmať správnosť vyslovených záverov najvyššieho súdu.

104. Druhá prejudiciálna otázka je citovaná v bode 19 písm. b). Sťažovateľ k tomu uvádza, že na túto otázku nedal najvyšší súd vôbec reálnu a vecnú odpoveď.

105. Najvyšší súd v uznesení sp. zn. 5 Tost 44/2020 zo 4. novembra 2020 uvádza podrobné stanovisko vyplývajúce z bodov 74 až 79. Dovoľáva sa jednak doterajšej (konkrétne označenej) judikatúry najvyššieho súdu, ktorá súladnosť ustanovenia § 22 ods. 7 zákona o európskom zatýkacom rozkaze s európskym právom, resp. s ústavou, listinou, dohovorom a chartou nijako nespochybňovala. Okrem toho (obiter dictum, resp. nad rámec zákonom vymedzenej svojej prieskumnej právomoci) uvádza, že zo samotnej povahy dôvodov uvedených v § 23 ods. 2 písm. a) až e) zákona o európskom zatýkacom rozkaze je zrejmé, že tieto (na rozdiel od dôvodov vymedzených v prvom odseku) sú iba fakultatívne,

v dôsledku čoho všeobecný súd má možnosť (nie však povinnosť) vykonanie zatýkacieho rozkazu odmietnuť za predpokladu, že takéto rozhodnutie náležitým spôsobom odôvodní. V danom prípade krajský súd komplexne vyhodnotil všetky zistené okolnosti a dostatočným spôsobom objasnil úvahy, ktoré ho viedli k rozhodnutiu o vykonaní zatýkacieho rozkazu napriek existencii fakultatívneho dôvodu na odmietnutie jeho vykonania podľa § 23 ods. 2 písm. d) zákona o európskom zatýkacom rozkaze (pozri body 78 a 79).

106. Námietku treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

107. Za situácie, keď podľa záverov najvyššieho súdu neprichádzalo v danom prípade do úvahy odmietnutie vykonania zatýkacieho rozkazu z fakultatívneho dôvodu podľa § 23 ods. 2 písm. d) zákona o európskom zatýkacom rozkaze (vzhľadom na úplnosť a presvedčivosť argumentácie krajského súdu doplnenej vlastnými argumentmi najvyššieho súdu), evidentne by nemalo význam položiť súdnemu dvoru prejudiciálnu otázku týkajúcu sa súladu § 22 ods. 7 zákona o európskom zatýkacom rozkaze s európskym právom, pretože ani prípadný záver o práve sťažovateľa podať riadny opravný prostriedok zo všetkých dôvodov vyplývajúcich z ustanovenia § 23 zákona o európskom zatýkacom rozkaze by na konečnom výsledku nemohol nič zmeniť.

108. Tretia prejudiciálna otázka je citovaná v bode 19 písm. c). Sťažovateľ k tomu uvádza, že na túto otázku nedal najvyšší súd vôbec reálnu a vecnú odpoveď.

109. Ústavný súd konštatuje, že táto prejudiciálna otázka sa týka v podstate tej istej problematiky, ako predchádzajúca prejudiciálna otázka (pozri bod 104). Preto možno bez ďalšieho poukázať na závery uvedené v bode 107 s tým, že i táto námietka je zjavne neopodstatnená.

110. Štvrtá prejudiciálna otázka je citovaná v bode 19 písm. d). Sťažovateľ k tomu uvádza, že na túto otázku nedal najvyšší súd vôbec reálnu a vecnú odpoveď.

111. Najvyšší súd v uznesení sp. zn. 5 Tost 44/2020 zo 4. novembra 2020 uvádza podrobné stanovisko vyplývajúce z bodov 55 až 57. Podľa jeho názoru za kľúčovú treba považovať skutočnosť, že francúzsky prokurátor kvalifikoval konanie sťažovateľa ako

trestný čin spadajúci do kategórie trestných činov taxatívne vymedzených v § 4 ods. 4 písm. a) zákona o európskom zatýkacom rozkaze (konkrétne do kategórie „účasť na zločinnom spolčení“), v prípade ktorých zákon stanovuje exempciu z povinnosti skúmať splnenie podmienky obojstrannej trestnosti zo strany vykonávajúceho štátu.

112. Ústavný súd považuje námietku za zjavne neopodstatnenú.

113. Za situácie, keď podľa záverov najvyššieho súdu neprichádzalo v danom prípade do úvahy odmietnutie vykonania zatýkacieho rozkazu z dôvodu odlišnej úpravy kvalifikačného pojmu zločinecká skupina v slovenskom práve oproti francúzskemu právu [vzhľadom na ustanovenie § 4 ods. 4 písm. a) zákona o európskom zatýkacom rozkaze stanovujúcom výnimku z povinnosti skúmať splnenie podmienky obojstrannej trestnosti], zjavne nemalo význam položiť súdnemu dvoru prejudiciálnu otázku týkajúcu sa dostatočnosti dôvodov na odmietnutie vykonania zatýkacieho rozkazu pre rozdielne posúdenie zločineckej organizácie podľa slovenského práva oproti francúzskemu právu. Akákoľvek odpoveď na túto prejudiciálnu otázku by na výsledku tejto veci nič nezmenila.

K tvrdenému porušeniu princípu rovnosti zbraní

114. Námietka sa týka požiadavky, aby najvyšší súd prerušil konanie aj pre účely podania návrhu ústavnému súdu na začatie konania o súlade právnych predpisov s tým, aby ústavnému súdu bola položená otázka uvedená v ods. 21. Sťažovateľ k tomu poznamenal, že najvyšší súd požiadavke nevyhovel, odignoroval ju, a to aj napriek tomu, že právo na obhajobu nepochybne zahŕňa v sebe aj princíp rovnosti zbraní strán trestného konania garantovaný v čl. 48 ods. 2 charty (pozri bod 22). Ďalšia argumentácia sťažovateľa v tejto súvislosti vyplýva z bodov 23 a 24.

115. Stanovisko najvyššieho súdu je zhrnuté v bodoch 74 až 79.

116. Ústavný súd považuje predovšetkým za potrebné kvôli poriadku poznamenať, že v konaní o súlade právnych predpisov navrhovateľ nemá klásť ústavnému súdu otázky, pretože sa má domáhať vyslovenia nesúlady právnych predpisov nerovnakej právnej sily. Vzhľadom na to sťažovateľom sformulovanú otázku možno považovať v podstate za súčasť

jeho právneho názoru, ktorým odôvodňuje tvrdenú protiústavnosť napádaného ustanovenia § 22 ods. 7 zákona o európskom zatýkacom rozkaze.

117. Námietku treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

118. Podstata námietky je totožná s námietkou sformulovanou v druhej prejudiciálnej otázke [pozri bod 19 písm. b)]. Závery ústavného súdu k druhej prejudiciálnej otázke vyplývajú z odseku 107. Vzhľadom na obdobnosť (ba takmer totožnosť) obsahu oboch námietok možno závery vyplývajúce z bodu 107 aplikovať aj na túto námietku.

119. Porušenie princípu rovnosti zbraní vidí sťažovateľ aj v tom, že v dôsledku tvrdenej protiústavnosti ustanovenia § 22 ods. 7 zákona o európskom zatýkacom rozkaze nemohol podať riadny opravný prostriedok proti uzneseniu krajského súdu ani z dôvodu, že vo veci bol porušený zákon, pričom porušenie zákona vidí v protizákonnom akceptovaní listinného dôkazu v anglickom jazyku (pozri bod 24).

120. Najvyšší súd poukazuje v tejto súvislosti na to, že v anglickom jazyku boli uvedené iba informácie týkajúce sa charakteristiky postavenia prokurátora vo Francúzsku pochádzajúce z webovej stránky Európskej justičnej siete, ktorá je prístupná v jazykoch všetkých členských štátov Európskej únie. Akceptáciou týchto listín zo strany krajského súdu nedošlo k porušeniu práva sťažovateľa na predkladanie listinných dôkazov v úradnom jazyku, keďže predmetný text je výkladom právneho predpisu a čiastočným textom právneho predpisu cudzieho štátu a informácie z neho získané slúžia pri právnom posúdení splnenia formálnych podmienok vydania zatýkacieho rozkazu v štáte pôvodu (pozri bod 72).

121. Z pohľadu ústavného súdu možno konštatovať, že podľa právneho názoru najvyššieho súdu pripustením listinných dôkazov v anglickom jazyku k porušeniu zákona nedošlo. Tento zásadný záver najvyššieho súdu sťažovateľ v podanej ústavnej sťažnosti nijako konkrétne nevyvracia, ba ani len nespochybňuje, pretože len vo všeobecnej rovine trvá na tvrdení, že zákon bol porušený. Za tohto stavu pre nedostatok argumentačných podkladov zo strany sťažovateľa ústavný súd nemal priestor na vecné preskúmanie záveru najvyššieho súdu. Ak sa preto vychádza z toho, že k tvrdenému porušeniu zákona nedošlo,

potom je zrejmé, že ani prípadné vyslovenie nesúladu ustanovenia § 22 ods. 7 zákona o európskom zatýkacom rozkaze s ústavou by na konečných záveroch prijatých v danej veci nemohlo nič zmeniť.

K tvrdenej nemožnosti vydat' zatýkací rozkaz a vziať do vydávacej väzby podozrivú osobu

122. Námiety sťažovateľa vyplývajú z bodov 25 až 28. Ich podstatou je, že v čase rozhodovania všeobecných súdov bol sťažovateľ v postavení podozrivého, nie teda obvineného, čo vylučovalo možnosť vyhovieť návrhom krajskej prokuratúry.

123. Stanoviská predsedu najvyššieho súdu a predsedu senátu najvyššieho súdu vyplývajú z bodov 39 a 41. Ich podstatou je, že z pohľadu slovenských justičných orgánov je irelevantné procesné označenie sťažovateľa podľa francúzskeho práva, ktoré môže byť rozdielne.

124. Z uznesení najvyššieho súdu sp. zn. 5 Tost 44/2020 a sp. zn. 5 Tost 45/2020 zo 4. novembra 2020 žiadne stanoviská k tejto námietke nevyplývajú.

125. Námietku treba považovať za neprípustnú.

126. Podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavná sťažnosť je neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

127. Podľa § 132 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie ústavnej sťažnosti pre jej neprípustnosť, ak sťažovateľ preukáže, že nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd, z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

128. V písomných dôvodoch sťažností podaných sťažovateľom proti obom uzneseniam krajského súdu táto námietka nebola uvedená. Až v doplňujúcom podaní obhajcu sťažovateľa z 13. novembra 2020 adresovanom najvyššiemu súdu a označenom jednak ako žiadosť o prepustenie z vydávacej väzby, ale tiež aj ako doplnenie odôvodnenia

sťažností proti uzneseniam krajského súdu o vykonaní zatýkacieho rozkazu a o vzatí sťažovateľa do vydávacej väzby vyplýva námietka, podľa ktorej je absolútne neprípustné a kategoricky vylúčené vziať do vydávacej väzby osobu podozrivú z trestného činu, voči ktorej nebolo vznesené obvinenie (pozri bod 86). Pritom je zrejmé, že najvyšší súd rozhodoval o sťažnostiach ešte 4. novembra 2020, teda v čase, keď táto námietka v rámci riadneho opravného prostriedku uplatnená nebola.

129. Možno dôjsť k záveru, že hoci sťažovateľ po formálnej stránke využil možnosť podania sťažnosti proti uzneseniam krajského súdu ako riadneho opravného prostriedku, avšak z materiálneho hľadiska je podstatné, že v opravnom prostriedku túto námietku neuplatnil (resp. uplatnil ju až po rozhodnutí najvyššieho súdu). K tomu treba dodať, že sťažovateľ ani len netvrdil (tým menej preukazoval), že námietku neuplatnil včas z dôvodov hodných osobitného zreteľa. Preto ani neprichádzal do úvahy prípadný možný postup ústavného súdu podľa § 132 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

130. Okrem dosiaľ uvedeného sťažovateľ v rámci tejto námietky vytyka aj, že najvyšší súd nezvažoval jeho vzatie do vydávacej väzby z hľadiska kritérií proporcionality, teda že nevykonával test proporcionality (pozri bod 26).

131. Názory najvyššieho súdu v tejto súvislosti sú zhrnuté v bodoch 82 až 85. Ich podstatou je, že vydávacia väzba je obligatórna, teda že k nej automaticky musí dôjsť v prípade, ak bolo právoplatne rozhodnuté o vykonaní zatýkacieho rozkazu. Inými slovami, podľa názoru najvyššieho súdu vzhľadom na výslovné znenie zákona a na existujúcu judikatúru všeobecný súd nemá priestor pre úvahu o tom, či vydávaciu väzbu nariadi alebo nenariadi.

132. Túto námietku považuje ústavný súd za zjavne neopodstatnenú.

133. Sťažovateľ na podrobnú argumentáciu najvyššieho súdu nijako nereflektuje v podobe konkrétnej protiargumentácie, v dôsledku čoho z pohľadu ústavného súdu absentuje potrebný argumentačný podklad zo strany sťažovateľa, ktorý by umožňoval správnosť záverov najvyššieho súdu preskúmať.

K tvrdenému porušeniu zásady zákazu denegationis iustitiae

134. Obsah námietky sťažovateľa vyplýva z bodov 29 až 32. Podstatou námietky je skutočnosť, že podľa znenia zápisníc o neverejnom zasadnutí najvyššieho súdu zo 4. novembra 2020 vo veciach sp. zn. 5 Tost 45/2020 a sp. zn. 5 Tost 44/2020 rozhodoval najvyšší súd najprv o sťažnosti proti uzneseniu krajského súdu o vzatí sťažovateľa do vydávacej väzby a len potom o jeho sťažnosti proti uzneseniu krajského súdu o vykonaní zatýkacieho rozkazu, hoci správne malo najprv dôjsť k rozhodovaniu o vykonaní zatýkacieho rozkazu a len potom bolo možné rozhodovať o vzatí sťažovateľa do vydávacej väzby. Okrem toho, keďže obe neverejné zasadnutia trvali iba po 15 minút, fyzicky nebolo možné vykonať za taký krátky čas tie dôkazy, vykonanie ktorých zo zápisníc o neverejnom zasadnutí vyplýva.

135. Predseda najvyššieho súdu a predseda senátu najvyššieho súdu sa k tejto námietke nevyjadrili.

136. Podľa názoru ústavného súdu treba námietku považovať za zjavne neopodstatnenú.

137. Je zrejmé už na prvý pohľad, že došlo k technickej chybe pri spisovaní zápisníc o neverejnom zasadnutí. Tieto sú formulované tak, že z nich nevyplýva v slovnom vyjadrení, o ktoré konkrétne konanie (o vykonaní zatýkacieho rozkazu, resp. o vzatí do vydávacej väzby) v nich ide. Odlíšenie je dané iba spisovými značkami. Zrejším omylom došlo k zámene zápisníc.

138. Hoci neverejné zasadnutia trvali podľa znenia zápisníc iba 15 minút, nemôžu byť pochybnosti o tom, že členovia senátu ešte pred neverejným zasadnutím mali možnosť sa s obsahom spisov oboznámiť, čo umožňovalo zrýchlený postup v rámci neverejného zasadnutia.

139. Ani jedna z uvedených námietok nedosahuje ústavnoprávnu intenzitu, ktorá by opodstatňovala vyslovenie porušenia označených práv sťažovateľa.

K ďalším požiadavkám

140. Sťažovateľ požaduje, aby ústavný súd v rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti odložil vykonateľnosť oboch uznesení najvyššieho súdu až do právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej a zároveň zakázal kompetentným orgánom vykonať zatýkací rozkaz a odovzdať sťažovateľa francúzskym orgánom (pozri bod 17).

141. Podľa zistenia ústavného súdu ústavná sťažnosť bola ústavnému súdu doručená elektronicky 27. novembra 2020 o 7.50 h. K fyzickému vydaniu sťažovateľa do Francúzska došlo 27. novembra 2020 o 8.30 h, keď bol odovzdaný na hraničnom priechode Jarovce-Kittsee príslušným rakúskym orgánom (pozri bod 87).

142. Inými slovami, ústavný súd mal na vydanie požadovaného uznesenia k dispozícii 40 minút času. Je preto opodstatnený záver, že požiadavka sťažovateľa bola celkom nereálna.

143. Ďalšie požiadavky sťažovateľa (napr. prepustiť ho z vydávacej väzby a priznať mu primerané finančné zadosťučinenie vo výške 10 000 €) sa stali neaktuálnymi, keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá.

144. Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. februára 2021

Peter Molnár
predseda senátu